

070320-1

Honza Dus utíká od povinnosti se trochu víc orientovat v současné politické situaci tím, že se jednak obrací do minulosti a jednak že tam vyhledává nepřítele. Je poplacen negramotnému trendu strkání všeho do jednoho pytle (v tomto případě komunismu), a protože to říkají všichni, chce se vydělit a ozvláštnit tím, že nepřítele hledá takříkajíc ve „vlastních“, tj. církevních, křesťanských řadách. A protože chce vyzvednout sám sebe (nejspíš jen ve vlastních očích, neboť bychom ho museli podezírat z nedostatku inteligence, kdybychom předpokládali, že chce přesvědčit někoho jiného, kdo je „na úrovni“), musí najít nepřítele velkého – tj. Hromádku. Jemu ovšem nejde vlastně o Hromádku, on ho nepotřebuje číst, studovat a v detailech usvědčovat – jemu stačí jen to jméno jako fanglička, proti které bojuje frázemi a jenom frázemi. Podobně mu nejde ani o komunismus, taky ten nestuduje a nezkoumá, ale zůstává u paušálních odsudků, kterých je dnes plno v ústech podobných harcovníků. Všechno se zdá nasvědčovat tomu, že se mu „politčno“ (ve smyslu Carla Schmitta) skutečně smrsklo na sebevymezení vůči skreslenému a karikovanému „nepříteli“. Dosahuje tím jen jednoho: když se někdo zeptá, kdo to je ten Dus, je možno odpovědět: to je ten, co pořád dodatečně a opožděně útočí na Hromádku. Dus se tím takto sám definuje tímto ubohým způsobem – už nedělá vůbec nic jiného. Je to nepochybně jistá deviace, ale mám hluboké pochybnosti, že by to bylo možno smést se stolu tím, že věc přenecháme péči psychiatrů. Jednak není Dus typově výjimkou, takových je mnoho, i když si našli jiného „nepřítele“; zejména však podobné tendence a nálady nepochybně nahrávají (nebo by mohly nahrávat) povážlivým a vposledu nebezpečným tendencím, jejichž mohutné šíření známe z jistých neblahých dob např. druhé republiky, z doby poválečné a poúnorové, pookupační atd. Jsou to příznaky, které nesmíme přehlížet, ale musíme je umět dešifrovat a dospět k správné diagnóze.

(Písek, 070320-2.)